

Mesaj cu ocazia Zilei Mondiale a Misiunilor

 magisteriu.ro/mesaj-cu-ocazia-zilei-mondiale-a-misiunilor-2020/

May 31, 2020

Mesajul Sfântului Părinte Francisc pentru Ziua Mondială a Misiunilor 2020

„Iată-mă, trimite-mă pe mine” (Is 6,8)

Iubiți frați și surori,

Doresc să exprim recunoștința mea lui Dumnezeu pentru angajarea cu care a fost trăită în toată Biserica, în octombrie 2019, Luna Misionară Extraordinară. Sunt convins că ea a contribuit la stimularea convertirii misionare în atâtea comunități, pe calea indicată de tema „Botezați și trimiși: Biserica lui Cristos în misiune în lume”.

În acest an, marcat de suferințele și de provocările cauzate de pandemia de Covid-19, acest drum misionar al întregii Biserici continuă în lumina cuvântului pe care-l găsim în vocația profetului Isaia: „Iată-mă, trimite-mă pe mine” (Is 6,8). Este răspunsul mereu nou la întrebarea Domnului: „Pe cine voi trimite?” (*ibid.*). Această chemare provine din inima lui Dumnezeu, din milostivirea sa care interpelează fie Biserica fie omenirea în criza mondială actuală. „Ca discipolii din Evanghelie am fost cuprinși pe nepregătite de o furtună neașteptată și furioasă. Ne-am dat seama că suntem în aceeași barcă, toți fragili și dezorientați, dar în același timp importanți și necesari, chemați cu toții să vâslim împreună, având nevoie toți să ne încurajăm reciproc. În această barcă... suntem toți. Ca acei discipoli, care vorbesc într-un singur glas și în angoasă spun: «Pierim!» (v. 38), tot așa și noi ne-am dat seama că nu putem merge înainte fiecare pe cont propriu, ci numai împreună” (*Meditație în Piața „Sfântul Petru”, 27 martie 2020*). Cu adevărat suntem înspăimântați, dezorientați și înfricoșați. Durerea și moartea ne fac să experimentăm fragilitatea noastră umană; însă în același timp ne recunoaștem cu toții părtași de o puternică dorință de viață și de eliberare de rău. În acest context, chemarea la misiune, invitația de a ieși din noi înșine din iubire față de Dumnezeu și față de aproapele se prezintă ca oportunitate de împărtășire, de slujire, de mijlocire. Misiunea pe care Dumnezeu o încredințează fiecăruia face să treacă de la eu-l înfricoșat și închis la eu-l regăsit și reînnoit de dăruirea de sine.

În jertfa crucii, unde se împlinește misiunea lui Isus (cf. *In 19,28-30*), Dumnezeu revelează că iubirea sa este față de fiecare și față de toți (cf. *In 19,26-27*). Și ne cere disponibilitatea noastră personală de a fi trimiși, pentru că El este Iubire în veșnică mișcare de misiune, mereu în ieșire din sine însuși pentru a da viață. Din iubire față de oameni, Dumnezeu Tatăl l-a trimis pe Fiul Isus (cf. *In 3,16*). Isus este Misionarul Tatălui: Persoana sa și lucrarea sa sunt în întregime ascultare față de voința Tatălui

(cf. *In*4,34; 6,38; 8,12-30; *Evr* 10,5-10). La rândul său Isus, răstignit și înviat pentru noi, ne atrage în mișcarea sa de iubire, cu însuși Duhul său, care însuflețește Biserica, face din noi discipoli ai lui Cristos și ne trimite în misiune spre lume și spre popoare.

„Misiunea, «Biserica în ieșire» nu sunt un program, o intenție de realizat prin efort de voință. Cristos este cel care face ca Biserica să iasă din ea însăși. În misiunea de a vesti Evanghelia, tu te miști pentru că Duhul te impulsionează și te duce” (*Fără El nu putem face nimic* [*Senza di Lui non possiamo far nulla*], LEV-San Paolo, 2019, 16-17).

Dumnezeu ne iubește mereu cel dintâi și cu această iubire ne întâlnește și ne cheamă. Vocația noastră personală provine din faptul că suntem fii și fiice ai lui Dumnezeu în Biserică, familie a sa, frați și surori în acea caritate pe care Isus ne-a mărturisit-o. Însă toți au o demnitate umană întemeiată pe chemarea divină de a fi copii ai lui Dumnezeu, de a deveni, în sacramentul Botezului și în libertatea credinței, ceea ce sunt din totdeauna în inima lui Dumnezeu.

Deja faptul de a fi primit gratuit viața constituie o invitație implicită de a intra în dinamica dăruirii de sine: o sămânță care, în cei botezați, va lua formă matură ca răspuns de iubire în căsătorie și în fecioria pentru Împărăția lui Dumnezeu. Viața umană se naște din iubirea lui Dumnezeu, crește în iubire și tinde spre iubire. Nimeni nu este exclus de la iubirea lui Dumnezeu și în jertfa sfântă a lui Isus Fiul pe cruce Dumnezeu a învins păcatul și moartea (cf. *Rom* 8,31-39). Pentru Dumnezeu, răul – chiar și păcatul – devine o provocare de a iubi și a iubi tot mai mult (cf. *Mt* 5,38-48; *Lc* 23,33-34). De aceea, în misterul pascal, milostivirea divină vindecă rana originală a omenirii și se revarsă asupra întregului univers. Biserica, sacrament universal al iubirii lui Dumnezeu față de lume, continuă în istorie misiunea lui Isus și ne trimite pretutindeni pentru ca, prin mărturia noastră de credință și vestirea Evangheliei, Dumnezeu să manifesta iar iubirea sa și să poată atinge și transforma inimi, minți, trupuri, societăți și culturi în orice loc și timp.

Misiunea este răspuns, liber și conștient, la chemarea lui Dumnezeu. Însă această chemare putem s-o percepem numai atunci când trăim un raport personal de iubire cu Isus viu în Biserica sa. Să ne întrebăm: suntem gata să primim prezența Duhului Sfânt în viața noastră, să ascultăm chemarea la misiune, fie pe calea căsătoriei, fie pe cea a fecioriei consacrate sau a preoției primite prin hirotonire, și oricum în viața obișnuită de toate zilele? Suntem dispuși să fim trimiși pretutindeni pentru a mărturisi credința noastră în Dumnezeu Tatăl milostiv, pentru a proclama Evanghelia mântuirii lui Isus Cristos, pentru a împărtăși viața divină a Duhului Sfânt edificând Biserica? Asemenea Mariei, mama lui Isus, suntem gata să fim fără rezerve în slujba voinței lui Dumnezeu (cf. *Lc* 1,38)? Această disponibilitate interioară este foarte importantă pentru a putea să-i răspundem lui Dumnezeu: „Iată-mă, Doamne, trimite-mă pe mine” (cf. *Is* 6,8). Și asta nu în abstract, ci în prezentul Bisericii și al istoriei.

A înțelege ce anume ne spune Dumnezeu în aceste timpuri de pandemie devine o provocare și pentru misiunea Bisericii. Boala, suferința, frica, izolarea ne interpelează. Sărăcia celui care moare singur, a celui care este abandonat sieși, a celui care pierde locul de muncă și salariul, a celui care nu are casă și hrană ne interoghează. Obligați la

distanțarea fizică și la rămânerea acasă, suntem invitați să redescoperim că avem nevoie de relațiile sociale, precum și de relația comunitară cu Dumnezeu. Departe de a mări neîncrederea și indiferența, această condiție ar trebui să ne facă mai atenți la modul nostru de a ne relaționa cu alții. Și rugăciunea, în care Dumnezeu atinge și mișcă inima noastră, ne deschide la nevoia de iubire, de demnitate și de libertate a fraților noștri, precum și la grija față de creație. Imposibilitatea de a ne reuni ca Biserică pentru a celebra Euharistia ne-a făcut să împărtășim condiția atâtor comunități creștine care nu pot celebra Liturghia în fiecare duminică. În acest context, întrebarea pe care Dumnezeu o adresează: „Pe cine voi trimite?”, ne este adresată din nou și așteaptă de la noi un răspuns generos și convins: „Iată-mă, trimite-mă pe mine!” (*Is 6,8*). Dumnezeu continuă să-l caute pe cine să trimită în lume și la popoare pentru a mărturisi iubirea sa, mântuirea sa de păcat și de moarte, eliberarea sa de rău (cf. *Mt 9,35-38; Lc 10,1-12*).

A celebra Ziua Misionară Mondială înseamnă a reafirma și modul în care rugăciunea, reflecția și ajutorul material al ofertelor voastre sunt oportunități pentru a participa activ la misiunea lui Isus în Biserica sa. Caritatea exprimată în colectele de la celebrările liturgice din a treia duminică din octombrie are scopul de a susține munca misionară desfășurată în numele meu de Operele Misionare Pontificale, pentru a veni în întâmpinarea nevoilor spirituale și materiale ale popoarelor și Bisericilor din toată lumea pentru mântuirea tuturor.

Preasfânta Fecioară Maria, Steaua evanghelizării și Mângâietoarea mârniților, discipolă misionară a propriului Fiu Isus, să continue să mijlocească pentru noi și să ne susțină.